

Önce Çocuklar Öldü

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Mart 2019

Uyduruk bir şiirin lahzasında tereddütsüz selamladığım gökyüzü...

Kaportası olmayan düşlerin meali belki de
Sıra dışı imlerin tınısına haiz gökyüzü:
Sanrıların sancılandığı her fevri gölge
İklimler seğırtirken tenimde.

Sonramı hatırlamıyorum hanidir:
Kimyası değışmiş bir şiir kadar
Sıradan olmayı da sevemedim gitti.
Dar paçalı pantolonlarda kat izi
Çıka çıka bitmeyen katların kapılarında asılı şiirler
İklim değışikliğinden hayıflanan gizli özneler.

Zaman ki tetikleyen
Ve düşen gözden asık yüzlü terennüm
Kaybına ağıtlar yaktığım zaaf dolu benlik
Oysaki denizler aştım da geldim ben şehre
Boyutların dik açılarında
Gölgeleri ağırladım bir vakit.

Kopan küçük kıyamette önce çocuklar öldü
Derken zifri karanlık göz kırptı iblise.
Her şerde nasıl ki hayır vardı
İkiletmedim kaderi
Elimin tersinde soğuk bir rüzgâr
Ela serpintilerin döküldüğü düş mezarı şiirler.

Tepeden tırnağa giyindiğim hazin bir resimde
Sağ kulağımdaki o zavallı sinek
Belli ki esir almıştı gözlerimi
Her ağladığımda solan umutların
Unutulmaya dair hikâyelerin de bam teli.

Sıra dışı gölgemle saf tuttuğum

Tüm zamirler tokalaşırken emir kipleriyle
Savrulduğum beyit beyit
Mevsimin kibirli esintisi:
Kışa dönük yüzünde baharın
Çatlayan tomurcukların ihya ettiği
Düşler ülkesine yolculuğum da başlamadı epeydir.

Uyduruk bir sevinç iken esir eden bedenimi
Yola düşen üç beş fani ile paylaştım güncemi
Ve kırkladım içimdeki hadiste saklı
Yüreğimin de ipliğini pazara çıkararak
Bir sitemde ölüp yok olmayı dilediğim her an.

Kâfi imiş:
Böyle buyurdu Zerdüş:
Sanrılarını uyut da gel dedi
Ve nefsinin öldürüp ettiğin yemine de sadık kal.
Uyudum ama uyanmadım zifiri karanlıkta
Düşlediğim değil düştüğüm her çukurdan
Çıkmayı ahedtim
Düztaban hülyaların ara namesi olsa da
Eşrafın kinayeleri.
Unutulduğum kadar unutmadığım
Baki kalan sırlarımla
Kazık kakmayı umduğum rüyalarım.

Seslendirme: Adem Efiloğlu